

DEMUS GÁBOR

csábít, pontosabban, folyton piszkál,

nem megyek

bele az „eleve elrendelés”
kérdésébe (még versben sem, ahol
lehetőségeim szerint legtágabbra igyekszem
nyitni a kitettségem).
az valami agyaló örvény – kezdesz
belecsúszeni minősítéssel az érvelésbe.

volt a MÚOSZ-iskolában egy „univerzális
probléma”: „ha fotósként látod, hogy ég a ház,
azt rögzíted, vagy mentesz?”

s még egy harmadik, amit erre a kaptafára
veszek: „honnan kezdődik
a sznobizmus?, valahonnan/valahogyan tudtad,
hogy ezt és ezt kell/fontos/gazdag/értelmes olvasni,
látni, megélni. illetén
óhatatlanul sznob vagy.”

életem során biztosan volt több is,
de azokat még/már „nem vettem
a szívemre”: valami végtelenítő iparral
aprózni, aprózni, aprózni a határt.

Juhász Gyuláról olvasok, közben

Juhász Gyulát is. mindenki a „depressziót”
mantrázza, nincs okom
kétségbe vonni: csak
az a billenés,

ahonnan ez gazdag, zsebre van téve.
vagy azzal a mozdulattal
az asztalra van csapva. *ez mindent visz.*
ni a faszom a *de* és a *presszió*?

le-nyomás, le-nyomottság.
és mikor ebből föl- vagy kibukik,
kicsit remekművet ír? alig-alig van módja
mérlegelni: jön jégtáblák közt a lék,
levegőt kap, kikönyököl,
ripsz-ropsz ír?
majd újra tolulnak
a táblák? lökik, vonják, végül le-
nyomják. ott dereng a dermedt
idegenben a következő felbukkanásig?

mintha nem egy vérből lennénk,
s a *depresszió* nem lenne véres.

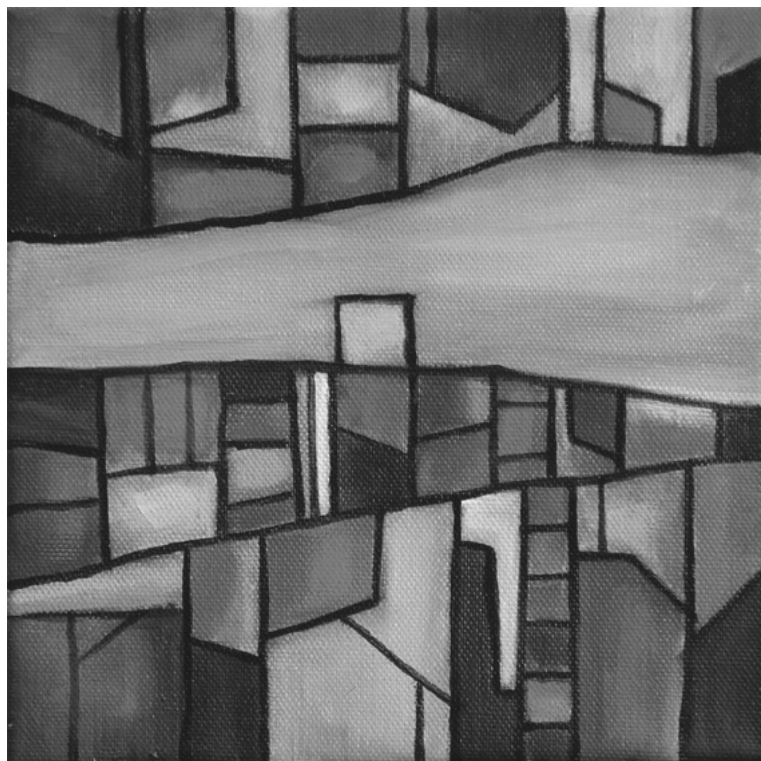
van valami furcsa negyvenöt után,

sokkal több a szemlélődés, kevesebb az akarás”,
igen, igen, de megkettőzve lettem.

az egyik nézi, ahogy a másik
elviseli a *dolgokat*,
ahogyan *dolgozik*,
ahogyan családapa (picit anya),
ahogy dolgozzák a gyászok,
dolgozik a gyásszal.

figyeli a stációkat.
(melyeket egy *rendes kis világ*
enged kifutni – úgy is épp elég tragikus.)

az egyik látja, a másik csinálja.
ami legalább három: kell legyen, aki a kettőt
szóvá hidalja-feszegeti vagy engedi
két partra hullni.

Létrák az erdőben 21. olaj, vászon, 20×20 cm, 2019.